

ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

YÜRÜYEN DAĞ

ROK

Canavar Peşinde

Canavar Ustası Freya'nın Canavarları, Gwildor'da dehşet saçmaya devam ediyor. Yürüyen Dağ Rok'un yerle bir ettiği Tion kasabası terk edilmiş durumda. Tom, bu devasa taş yığını bir an önce bulup özgürlüğüne kavuşturmalı, yoksa kötülük yayılmaya devam edecek.

Tom'un işi hiç kolay değil.
Bakalım, tüm zorluklara rağmen üçüncü Canavarın üzerindeki laneti de kaldırıp Görevine devam edebilecek mi?

Ölümün Gölgesi serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Denizlerin Hâkimi Krabb
- Fırtına Kuşu Havkit
- Buzul Savaşçısı Koldo
- Toprağın Efendisi Trema
- Böceklerin Kraliçesi-Amiktus

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulok.com.tr

ISBN 978-975-999-768-7

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 27

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

Yürüyen Dağ Rok

Beast Quest

ROKK

The Walking Mountain

Adam Blade

ISBN: 978-975-999-768-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Son okuma: Asli Onat

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik Uygulama: Merve Inceoğlu

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umud Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

YÜRÜYEN DAĞ
ROK

Canavar
Pesinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

ADAM BLADE

BUZDAN
ŞATO

YARIM AY MAĞARASI

FREESHOR

GWILDOR DÜZLÜKLERİ

TARIN

GÖKKUŞAĞI ORMANI

Gwildor

ARAZISI

BALIKÇI KÖYÜ

GWILDOR DENİZİ

Yepyeni bir dünyaya hoş geldin...

Dünyadaki tüm kötülüğü gördüğünü mü sanıyorsun? O halde sen de neredeyse Tom kadar budalasin! Büyücü Malvel'i yenmiş olabilir, ama Tom'u bekleyen yepyeni sınavlar var. Ayrıca sevdiği ve tanıdığı herkesi arkasında bırakıp uzaklara yolculuk etmek zorunda. Neden mi? Çünkü hiç bilmediği bir krallıkta yenmesi gereken altı Canavar var.

Acaba Tom bu yeni görevi kabul edecek mi? Kendisinin bundan henüz haberi yok ama buradaki insanlarla aslında çok yakın bağlara sahip. Ve karşısında onu yok etmeye kararlı yeni bir düşmanı var. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?

Kahramanının başından geçenleri öğrenmek istiyorsan bir an önce sayfaları çevirmeye başla.

Velmal

GİRİŞ

Kuzey Dağı'nın zirvesine ulaşan Briel, "Güzel evim!" dedi iç çekerek. Önünde uzanan vadiye kurulmuş Tion kasabasını hayranlıkla izledi.

Biraz soluklanıp, bacaklarındaki ağrının geçmesi için mola verdi. Saman çatılı evler, kahverengi yolun etrafına dizilmişlerdi. Bu yol, Tion'un tepesinde yükselen Kuzey ve Güney Dağlarını birbirine bağlıyordu.

O gün pazar kurulacaktı; o nedenle

Kuzey Gwildor'dan pek çok satıcı Şu an Tion'a geliyor olmalıydı.

Arkasından melemeler duyunca Briel, omzunun üzerinden geriye baktı. Ses, yakınlardaki Kewas kasabasından getirdiği keçilerden geliyordu. Briel'in görevi, bu tehlikeli dağlarda gećen yolculuklarında, hiçbir hayvanı kaybetmemektir.

Yeniden Tion'a baktı. Kız kardeşinin yemeklerini hatırlayınca midesi guruldadı. Ağzına bir haftadır ballı kekten başka bir lokma girmemiŐti; o yüzden dumanı üzerinde tüten, kızarmış bir tavuğu fazlasıyla hak ediyordu.

"Neden vaktimi burada harcıyorum?" dedi kendi kendine. "Hadi artık eve gidelim!"

Birkaç adım atmıŐtı ki, derinlerden, kulak tırmalayıcı bir gıcırdama duydu. Ses, birbirine sürten iki kaya parçasından

çıkıyordu sanki. Ayaklarının altındaki kayaların titrediğini fark edince duraksadı ve başını kaldırıp dikkatle dinledi.

Aniden aşağıdan korku dolu çığlıklar yükseldi: “Kaçın! Kaçın!”

Briel ne olup bittiğini daha iyi görmek için tepeye çıktı. Aşağıda, Tion’da bir kargaşa patlak vermişti; atlar çıldırmış gibi sahiplerini sırtlarından atmaya çalışıyor, anneler ve babalar çocuklarını kucaklıyor, satıcılar ise mallarından taşıyabildikleri kadarını yüklenmek için uğraşıyorlardı. Herkes dört bir yana kaçıyordu.

Briel gözlerini kısıp, umutsuzca kalabalığın içinden kız kardeşini seçmeye çalıştı. Neredeydi? *Lütfen başına bir şey gelmesin*, diye düşündü.

O sırada uzaktaki bir dağın üzerindeki küçük bir hareketlenme dikkatini çekti.

“Çığ düşüyor!” dedi nefesini tutarak.

Düzinelerce kaya parçası Güney Dağı'ndan yuvarlandı; yeri ezip, hızlanarak dört bir yana dağıldılar. Kaya parçaları, evlerin tepelerine iniyordu; evlerden fırlayan tahta ve tuğla parçaları etrafa saçılıyordu. Bu, Briel'in o zamana dek gördüğü en dehşet verici çığdı. Sonra kayalar aniden yavaşlayıp oldukları yerde donup kaldılar.

“Sanki durmaya karar verdiler,” diye mırıldandı Briel. Arkasındaki keçi sürüsünün korkuyla etrafa dağıldığının hâlâ farkında değildi.

Kayalar hızla birleşmeye başladılar. Her çarpışmada etrafa kaya parçaları saçılıyor, çarpışmanın sesi havada yankılanıyordu. Kayalar birleştikçe bir şekil ortaya çıkıyordu. Uzun kayalar birleşip bacakları

oluşturdular. Sonra üzerlerine devasa, yuvarlak bir kaya daha eklendi.

Kocaman bir gövdeydi bu.

İki uzun kaya, gövdenin iki yanıyla birleşti ve kollar çıktı ortaya. Briel, son olarak tepeye yerleşen kayayı da ağzı bir karış açık halde izledi. Kafayı oluşturan kayanın üzerinde ağız yerine, yay şeklinde kıvrılmış derin bir çatlak vardı. Ve göz şeklindeki iki oyuğun birinden yeşil bir ışık yayılıyordu.

Korkunç Canavar kulakları sağır eden bir sürtünme sesiyle başını çevirip Tion'un uğradığı yıkıma göz gezdirdi. Kolunu uzatıp son ağacı da yerinden sökerken, sağ gözünden yayılan ışık iyice güçlendi. Kocaman ağacı küçük bir dal parçasıymış gibi bir yana fırlattı. Canavarın öfkeli bakışları kasabanın üzerinde gezinirken

Briel tüm vücudunun korkuyla titrediğini fark etti.

En azından insanlar kaçma şansı buldular, diye düşündü. Hepsinin çığlık çığığa güneybatı yönüne kaçtığını görebiliyordu. *Lütfen kardeşim de onlarla kaçmış olsun...*

Eğer acele ederse onlara yetişebilir, belki kız kardeşini bulabilirdi. Dilini şaklattı ve dehşete düşmüş keçileri arkasına topladı. Tion'un batısına uzun yoldan ulaşmaya karar vermişti. Yerle bir olmuş kasabayı korkunç bir gülümsemeye izleyen Canavardan gizlenmenin en iyi yolu buydu. Briel ona biraz daha yaklaşırsa bu kocaman yumruklardan kurtulamayacağını biliyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR MACERA

“Keşke kendiliğinden dolan bir ok torbam olsaydı,” dedi Elenna. “İşim ne kadar da kolaylaşırdı.”

Elenna yere oturmuş, çam ağacının dallarından kendine yeni oklar yontarken Tom da onu izliyordu. Pürdikkat çalışırken dilinin ucunu dışarı çıkarıp kaşlarını çatmıştı. Tom gülümseyip Gwildor’un verimli düzlüklerine bir kez daha göz gezdirdi.

Aduro ona Velmal’in lanetinden

kurtarılması gereken altı yeni Canavardan ve bu krallıktan bahsedene kadar Gwildor'un adını hiç duymamıştı Tom. Büyücüyü ve kötü büyülerini aklına getirince atı Fırtına'yı sevgiyle okşamaya başladı. Elenna'nın kurdu Gümüş ise Fırtına'nın yanında oturmuş, sahibesini dikkatle izliyordu.

“Yardım ister misin?” diye sordu Tom.

Elenna başını kaldırıp gülümsedi. “Böyle yontmayı öğrenmek yıllarımı aldı,” diye takıldı ona. “Avantia’nın Canavar Ustası olabilirsin ama bu işi bana bıraksan daha iyi.”

“Artık eskisi gibi babam Canavar Ustası. Ben ise yeniden ‘Tom’ oldum.”

Babası Taladon’u, bir hayalet gibi iki dünya arasında sıkışmaktan kurtardığı Canavar Avını hatırlayınca göğsü gururla doldu. Babasını kurtarmak için Avantia Tılsımı’nın altı parçasını da bir araya getirmesi gerekmişti.

Tom boynunda asılı duran tılsımı yukarı kaldırdı. Bir tarafında yer alan mavi minenin parlıtısı göz kamaştırıcıydı. Diğer tarafta ise onlara bütün maceralarında yol gösteren Gwildor haritası yer alıyordu. Gwildor Krallığı’ndaki her bir Canavar Avı’nda serbest bırakmaları gereken

Canavarı ve onu yenmek için ihtiyaçları olan büyü ölü bulmalarını sağlayan bir haritaydı bu. Onun sayesinde Krabb'a karşı kullandığı büyü inci ve Havkit'e karşı kullandığı yüzüğü bulmuştu. İnci, suyun altında nefes alabilmesini, yüzük ise hareketsiz durduğunda görünmez olmasını sağlıyordu.

Ama bu ödüller çok değerli olsalar da Tom'a değil, Freya'ya aitlerdi. Freya, çok kuvvetli bir kadın savaşçıydı ve aynı zamanda Gwildor'un Canavar Ustasıydı.

“Neyin var?” diye sordu Elenna.

“Kaşlarını çatıyorsun?”

“Hiç... Freya'yı düşünüyordum,” diye yanıtladı Tom. “O, bu krallığın kahramanıydı ama Velmal onu büyüyle kötülüğün tarafına geçirdi. Bana yeniden iyi olmak istemediğini söyledi. Bunu bir türlü anlayamıyorum.”

Elenna okları torbasına yerleştirip omzundan geriye attı. Sonra da ayağa kalkıp “Velmal’in büyüü yüzünden böyle söylüyor. Bu Görevi başardığımızda Freya yeniden iyi olacaktır,” dedi.

“Umarım öyle olur,” diye yanıtladı Tom. “Gwildor’un Avantia’nın ikiz krallığı olduğunu sen de biliyorsun. Eğer Gwildor karanlığa yenik düşerse sıra...” Cümlesini bitirmek içinden gelmiyor, kötülüğün okyanusun diğer yanındaki Avantia’ya ulaşması fikri onu dehşete düşürüyordu.

“Tom!” dedi Elenna arkadaşının elindeki tılsımı göstererek. Üzerindeki mineden yayılan mavi ışık göz kırpar gibi yanıp sönüyordu.

Tom tılsımı kaldırdı. Elenna koşarak arkasına geldi ve omzunun üzerinden merakla izlemeye başladı. Harita Gwildor’un kuzeyindeki dağlık bölgeye doğru iki yol çiziyordu. Birinci yolun sonunda bir çift

eldiveni gösteren küçük bir çizim vardı. Diğer yol ise iki yüksek dağın arasında kayboluyordu. Altında kıvrık bir yazı vardı.

“Rok,” diye okudu Elenna yüksek sesle. “Sıradaki Canavarın ismi bu.”

“Evet, ama Canavar nerede?” dedi Tom şaşkın şaşkın. Haritada Canavarın resmi yoktu.

Omzunu silken Elenna, “Dağlardaki mağaralardan birinde saklanıyordur belki?” dedi. “Acaba bu defaki nasıl bir Canavar?”

Fırtına'nın eyerini kontrol eden Tom, “Fark etmez,” dedi. “İlk önce eldiveni bulmalıyız, Canavarla sonra ilgileniriz.”

Sonra Fırtına'nın sırtına atladı. “Hazır mısın?” diye sordu elini Elenna'ya uzatarak.

Elenna kendini yukarı çekip “Ben her zaman hazırım,” diye yanıtladı kahkahayla. Arkadaşı beline sarılınca Tom, Fırtına'yı yavaşça koşturmaya başladı.

Dizginleri kuvvetle sıkan Tom'un sağ eline aniden korkunç bir ağrı saplandı. Eline bakınca önceki Canavar Avı'nda Krabb'ın neden olduğu yeşil yaranın koyulaştığını fark etti. Daha da kötüsü, yara koluna doğru yayılmıştı. Tom, dizginleri çekip atını durdurdu.

“Ne oldu?” diye sordu Elenna.

Tom, arkadaşının telaşlanmasını istemediği için “Son Görev beni çok yordu galiba,” diye masum bir yalan uydurdu. “Bir süre dizginleri sen alsan olur mu?”

Yer değiştirirlerken Elenna muzipçe Tom’un göğsüne vurdu. “Arkada uyuyup kalayım deme, harita sende ne de olsa!”

“Merak etme, kalmam,” dedi eyerin arkasına atlayan Tom. Midesindeki berbat hissi umursamamaya çalıştı. Aslında eli dizginleri tutamayacak kadar ağrıdığı için yer değiştirmişlerdi.

Fırtına hızla ileri atılırken Tom’un aklında tek bir soru vardı: “*Peki ya kılıcımı tutamayacak hale geldiğimde ne olacak?*” Tom’un dövüşmemesi, Canavar Avı’nın sona ermesi demekti.

İKİNCİ BÖLÜM KARA FIRTINA

“Fırtına zorlanıyor,” dedi Elenna. Kuvvetli atın toynakları bu zorlu yoldaki çukur ve tümseklere takılıyordu. “Yol çok engebeli.”

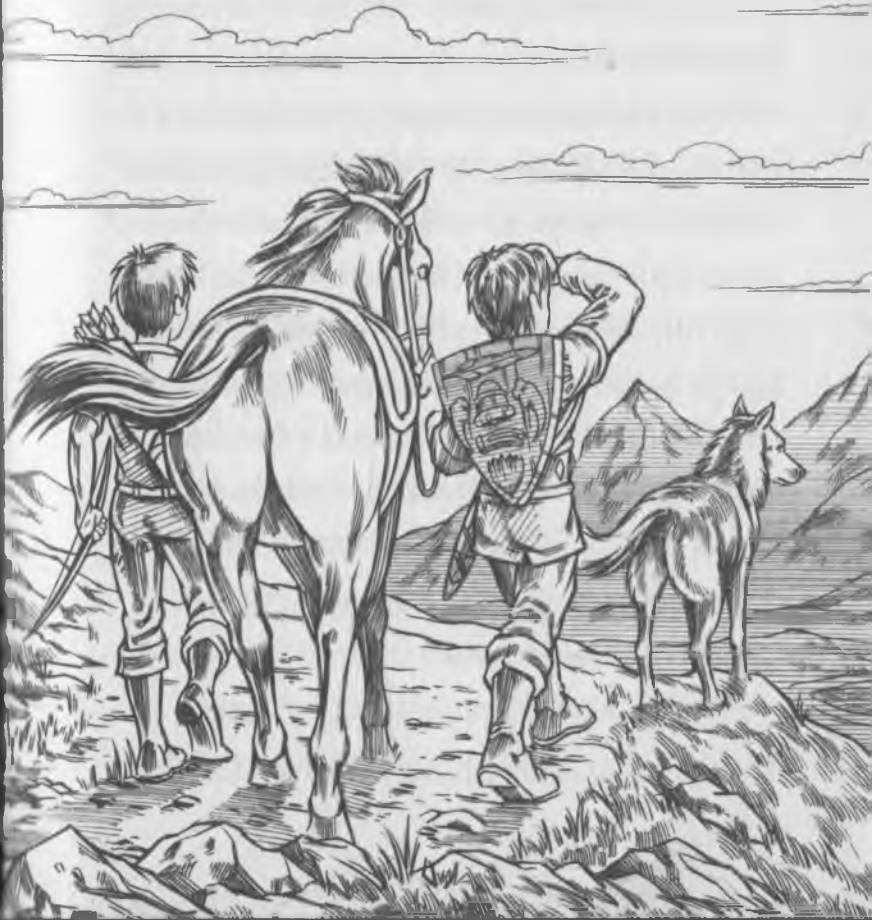
Tom ileriye baktı. Bu noktaya kadar olabildiğince hızlı gelmiş ve yorulmuşlardı. Artık dağlık bölgedeydiler. Başlarının üzerindeki masmavi gökyüzüne uzanan dağların karlı dorukları, bembeyaz parlıyordu. Fakat yolun geri kalanı son derece dik ve zorluydu.

“Haklısın,” dedi Tom attan inerek. “Yola yürüyerek devam edeceğim. Rok yakınlarda saklanıyor olabilir. Eğer yavaş hareket edersek, en küçük hareketi bile fark ederiz.”

Sağlam elini kullanarak Fırtına'nın dizginlerini kavradı ve kayalıklı yolda atı ilerletmeye başladı. Gümüş, burnunu havaya kaldırıp gruba liderlik etmek için öne fırladı. Nihayet biraz sonra durup bir şeyler atıştırmak için taşlı bir düzlük buldular. Güneş en tepeye yükselmiş, nefes almayı zorlaştıran dağ havasını iyice çekilmez hale getirmişti. Tom'un alnı boncuk boncuk terlemişti.

“Burası bir harika,” dedi yolun kenarında dikilen Elenna. Nefes nefese kalmıştı. Aşağıda, dağın bittiği yerde bir vadi uzanıyordu. Yeşilin her tonu ve güneşin altında parıldayan tatlı su kaynaklarıyla

muhteşem bir manzara seriliydi önüne.
“Böylesine güzel bir ülkenin, böyle
kötülükle dolu olması çok garip...”

“Canavarlar yeniden iyi olacaklar,” dedi Tom. “Onları Velmal’in lanetinden kurtarmamız gerekiyor.”

“Ben Canavarlardan bahsetmedim,” dedi Fırtına’ya asılı çantalardan ekmek ve peynir çıkaran Elenna. “Velmal ve Freya’dan bahsediyorum.”

“Freya hâlâ kurtarılabilir, bundan eminim,” dedi Tom. O an, kalbinde bir sızı hissetti. Freya’ya ne olduğuyla neden bu kadar ilgileniyordu? Önceki Görevlerinde kötü büyüünün etkisi altına girmiş pek çok kişiyle karşılaşmıştı. Bu kadın diğerlerinden neden daha farklıydı? “Yalnızca Canavarları değil, Freya’yı da Velmal’in büyüünden kurtaracağım.” Sesi kararlılıkla titriyordu.

Tom’u dikkatle süzen Elenna, “Tom, neden...” diyecek oldu.

“Hadi artık bir şeyler yiyelim,” dedi Tom arkadaşının sözünü keserek. “Rok’u

bulmalıyız. Ve burada zaman kaybederek onu bulamayız.”

Tom ve Elenna günün geri kalanında var güçleriyle yol aldılar. Fakat gece çökünce dinlenmekten başka çareleri kalmadı. Elenna bir kayalığın altında uykuya dalarken Tom'un yüreği duyduğu hüsrarla sıkışıyordu. Canavardan hâlâ hiçbir iz yoktu ve onunla karşılaşamadıkları sürece Tom Görevini tamamlayamayacaktı.

Her kalp atışıyla kendini hatırlatan ağrı yüzünden bir türlü uykuya dalamıyordu. Bir süre sonra elinin acısıyla beraber düşünceler de aklına hücum etmeye başladı.

Eğer uykuya dalamazsam, diye düşündü, yarın Rok'u kurtaramayacak kadar yorgun olacağım. Amcası Henry'nin ona öğrettiği numarayı hatırladı.

“Uyuyamadığın zamanlarda başını kaldır ve gökteki yıldızların hepsini saymaya çalış,” demişti.

Tom kılıcını çözüp bir kenara koydu. Sırtüstü uzanıp bakışlarını karanlık gökyüzünde gezdirdi. Öyle çok yıldız vardı ki, hepsini birden saymak bir ömür sürerdi.

“Bir... iki... üç... dört...” Ve dakikalarca saymaya devam etti. “207... 208... 209... 210... 211...”

Ağırlaşan göz kapaklarını artık açık tutamıyordu. Gecenin karanlığında uykuya dalmadan önce gördüğü son şey kayan bir yıldız oldu.

“Fırtına!” Elenna’nın sesi Tom’un kulaklarında yankılandı. Rüyasından fırlayarak uyanan Tom etrafına baktı.

Fırtına hemen yanında duruyordu.

Bütün gece başımda nöbet bekledi herhalde, diye düşündü Tom. Böylesine sadık bir ata sahip olduğu için çok şanslıydı. Ateşin diğer yanında Elenna hızla eşyaları topluyordu.

“Ne oluyor?” dedi Tom heyecanla.

“Fırtına yaklaşıyor!” diye yanıtladı Elenna. Bir yandan da üzerinde yattıkları örtüleri Fırtına'nın eyer çantalarına tıktırıyordu.

Tom hemen ayağa kalktı. Gözlerini Elenna'nın işaret ettiği yöne çevirince tüm yorgunluğu bir anda yok oldu. Uzaklardan, ağaçları neredeyse kökünden kopartacak kadar kuvvetle esen bir rüzgâr yaklaşıyordu.

“Bu fırtınada bir gariplik var,” dedi Tom korkuyla ürpererek.

Elenna yanına geldi. Elini, doğmakta olan güneşe karşı gözlerine siper ederek

“Haklısın,” dedi. “Ama anlayamıyorum...”
Ufuk çizgisinin üzerine siyah bir örtü gibi yükselen karanlığı görünce Elenna'nın sözleri yarım kaldı. Eşi görülmemiş bir hızla doğrudan üzerlerine geliyordu.

“Yarasalar,” dedi Tom fısıltıyla.

Yarasalardan oluşmuş azgın bir nehir üzerlerine dökülüyordu sanki. Kanatlarını çırpıp çığlıklar atarak Tom ve Elenna'nın tepesinde dönmeye başladılar. Saldırmadan önce onları izleyip bir komut bekliyorlardı sanki. Kösele gibi kanatlarının yarattığı rüzgâr öyle kuvvetliydi ki, Tom ve Elenna'nın saçları uçuşuyordu. Fırtına ve Gümüş ne yapacaklarını bilemeden kalakalmışlardı. Gümüş, endişeyle ulumaya başladı.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. Sesi rüzgârın şiddeti yüzünden birkaç metre sonra kayboluyordu. “Gözlerine bak!”

Tom başını kaldırınca yarasaaların kan

kırmızısı gözlerindeki korkunç parıltıyı gördü. Yumruklarını öfkeyle sıkın Tom bunun tek bir anlama gelebileceğinin farkındaydı.

“Onları Velmal göndermiş!” diye bağırdı. Elenna'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Engel tanımaz, şeytani yarasa sürüsü onlara saldırmak üzereydi. Böyle acımasız bir sürünün karşısında nasıl hayatta kalabilirlerdi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KARA BÜYÜCÜNÜN SESİ

Tom'un eli kılıcının kabzasına gitti ama kılıcı belinde değildi.

Kamp ateşinin öteki tarafına bakarak “Hayır!” diye bağırdı. Parıldayan kılıcı, yerde öylece duruyordu. “Kılıcım yok!”

“Ben alırım,” dedi Elenna. “Senden daha yakınım.” Tom'un olduğu yöne doğru sıçradı. Fakat o anda yarasalardan biri sürüden ayrıldı ve korkunç pençelerini Elenna'nın yüzüne geçirmek için dalışa geçti.

Arkadaşını uyarmak isteyen Tom,
“Elenna!” diye bağırdı. “Dikkat et!”

Elenna kılıcı alıp elleriyle yüzünü
korudu. Yarasa pençelerini Elenna'nın
koluna geçirince kız acıyla haykırdı. Tom,
arkadaşının kolundan akan kanları görünce
ona yardım etmek için koşmaya başladı. Ama
yarasa sürüsü çığlıklar atarak üzerine indi.

Kanatları Tom'un vücuduna çarpıyor, pençeleri saçlarına dolanıyordu. Dizlerinin üzerine düşen Tom, yarasaları elleriyle uzaklaştırmaya çalıştı.

"Çekilin başımdan!" diye bağırdı. Fakat onlardan kurtulmak olanaksızdı.

Tom başını kaldırıncaya Elenna'nın yarasadan hâlâ kurtulamadığını gördü. Elenna kılıcı yere bırakıp kabzasına attığı bir tekmeyle Tom'a gönderdi. Kılıç tam da Tom'un ayaklarının dibinde durdu.

Tom sağ eliyle kılıcı kavrar kavramaz dayanılmaz bir acı duydu. Gözünden yaş gelecekti neredeyse. Eline bakınca parmaklarının şişip karardığını gördü. Damarlarında dolaşan zehir yüzünden kılıcını zar zor kavrayabiliyordu artık. *Ama Elenna'nın bana ihtiyacı var*, dedi içinden. Acıya boyun eğmenin sırası değildi.

Bütün arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı.

Fırtına toynaklarıyla yeri dövüyor, başını sallayarak etrafındaki yarasa sürüsünden kurtulmaya çalışıyordu. Gümüş ise tepesinde dönen yarasalara sivri dişleriyle karşı koymaya uğraşıyordu ama fazla dayanamazdı.

Tom, kılıcını iki eliyle kavrayıp bir sağa bir sola savurmaya başladı. Kılıcın kaygan kanatlara ve tüylü deriye değdiğini hissedene kadar savurmayı bırakmaya niyeti yoktu. Yarasaların bir kısmının üstesinden geldikten sonra kasları yanmaya başladı. Kılıcı sürekli savurmak ve hep başının üzerinde tutmak oldukça zorlu bir işti çünkü. Ama bu kara buluta karşı yapabileceği tek şey buydu. Nihayet yarasa sürüsü dağıldı. Korku ve öfke dolu çığlıklar atarak uzaklaşmaya başladılar. Tom, Elenna'nın yanına koştu. Yarasanın bir türlü bırakmadığı bileğinden kanlar akmaya devam ediyordu.

“Al şunu üzerimden!” dedi çığlık çığlığa.

Bir savaş narası atarak kılıcını son bir kez daha savurdu Tom. Yarasa ciyaklaya ciyaklaya Elenna'nın kolunu bıraktı ve diğer yarasalardan oluşan kara buluta katıldı. En sonunda yarasalar uzaklaşmış, gökyüzüne yeniden sessizlik hâkim olmuştu. Ama tekrar ne zaman geri döneceklerdi?

Tom, arkadaşının ayağa kalkmasına

yardımcı oldu. Gümüş, endişeyle koşarak sahibesinin yanına geldi.

“Merak etme oğlum,” dedi Elenna kurdun başını okşayarak. “Bana bir şey olmadı.” Ancak Tom, bundan o kadar da emin değildi.

“Epos’un pençesi bu kesikleri iyileştirecektir,” dedi kıza. Kesikler düşündüğünden daha derindi.

“Sonra,” diye yanıtladı gökyüzünü gösteren Elenna.

Tom başını kaldırıncaya yaralarının geri döndüğünü gördü. Doğmakta olan güneşin önünde ürkütücü bir şekilde ağır ağır daire çiziyorlardı.

Tom kılıcını kaldırıp “Buraya gelin ve benimle savaşın!” diye bağırdı.

Yanıt olarak, şeytani bir kahkaha duyuldu. Tom ve Elenna birbirlerine baktılar.

“Velmal,” dedi Elenna fısıltıyla.

Tom ise o kadar sakin değildi. “Göster kendini!” diye bağırdı.

Kara büyücü yeniden kahkaha attı. “Gerçekten enerjimi seninle kılıç çarpıştırmak için harcayacağımı mı sanıyorsun? Zaten sıradaki Görevinin üstesinden gelmek için kılıçtan daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe!” diye bağırdı Tom, “hepsinin üstesinden geleceğim. Ve son Canavarı özgür bıraktığım anda... İşte o zaman senin peşine düşeceğim!”

Büyücü kahkahalarına hâkim olamıyordu. Yarasalar çizgi şeklinde dizildiler. “O günü iple çekiyorum,” dedi Velmal. “O zamana dek...”

Yarasalar, kulakları sağır eden bir çığlıkla

dalıŒa geçti. Tom kılıcını onlara doğru fırlattı. Birkaç tanesi ciyaklayarak yere düştüyse de kalanlar kampın üzerinden son bir kez daha geçip uzaklaştılar ve ufukta yok oldular.

Ortalığa yeniden sessizlik çöktü. Tom kılıcını kınına soktu ve Gümüş'ü yavaşça okşayan Elenna'ya baktı. "Kılıcımı gözümün önünden bir daha hiç ayırmayacağım."

"İyiyiz ya, önemli olan bu," dedi Elenna.

Fakat cümlesini tamamlarken kelimeler boğazında düğümlendi. Gözlerini Tom'un arkasındaki bir yere dikmişti.

"Tom... bak..." dedi parmağıyla işaret ederek. Tom, topuklarının üzerinde arkasına döndü.

"Fırtına!" dedi çığlık çığlığa atına doğru koşarak. Atın bacakları titriyor, burun delikleri büyüyüp küçölüyor, göz bebekleri geriye kayıyordu.

“Nesi var?” diye sordu Tom.

Elenna Fırtına'nın yanına gelince bembeyaz kesildi. “Hayır, olamaz!”

“Ne oldu?” diye sordu Tom. Parmakları atın üzerinde yavaşça ilerleyen Elenna, hayvanın boynunu gösterdi. Fırtına'nın boynunda, yarasa dişleriyle aynı büyüklükte, kıpkırmızı bir yara vardı.

Tom, duyduğu öfkenin tüm vücudunu ele geçirdiğini hissedebiliyordu. “Yarasalardan biri Fırtına'yı ısırmış...”

© 1994 Marvel Comics. All rights reserved. Printed in the U.S.A.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FIRTINA'YI KURTARMAK

“O ısırık Fırtına’yı zehirlemiş mi?” diye sordu Tom endişeyle.

Yaraya bir göz atan Elenna, “Bunu bilemeyiz,” diye yanıtladı.

Tom, Fırtına’nın gözlerini kontrol etti. Bakışlarında bir gariplik yoktu. Bacaklarındaki titreme geçmiş, soluması normale dönmeye başlamıştı. Gümüş, başını eğmiş, üzüntüyle Fırtına’nın etrafında dört dönüyordu.

“Bunu zamanla göreceğiz,” diye devam etti Elenna. “Eğer iyileşmeye devam ederse bunun acı veren ama zehirsiz bir ısırık olduğunu anlarız.”

Tom kalkanını aldı ve Avantia’nın iyi Canavarlarından biri olan Epos’tan kazandıkları pençeyi çıkardı. Pençeyi Fırtına’nın yarasına tutunca, ısırık izi bir anlığına parladı ama kısa bir süre sonra küçülüp kapandı.

Fırtına’nın burnuna hafifçe vuran Tom “Umarım çabuk iyileşirsin oğlum,” diye fısıldadı.

“Sence de birini unutmuyor musun?” dedi arkasından gelen ses.

Tom arkasına dönünce yaralı kolunu tutmakta olan Elenna’yı gördü. Sevgili dostu bir yandan gülmekten kendini alamıyordu. Tom da sırtı ve pençeyi kullanarak Elenna’nın yarasını iyileştirdi.

“Bir dahaki sefere,” dedi Tom, “olur da kılıcımdan uzakta kalırsam onu kendim gidip alacağım.”

“Anlaştık!” diye yanıtladı Elenna.
“Yarasaların pençeleriyle biraz da sen uğraşırısın.”

Kampı topladıktan sonra Fırtına'yla beraber yola koyuldular. Tom ve Elenna, iyileştiğinden emin olmadan Fırtına'nın sırtında yolculuk etmenin doğru olmadığına karar vermişlerdi. Dört bir yanlarında yükselen devasa dağlar, başlarının üzerindeki sonsuz gökyüzünü hapsedmişlerdi sanki. Önlerinde ilerleyen Gümüş arada bir durup havayı kokluyordu.

Tom, tılsımın üzerindeki haritayı kontrol etti. “Eldivenlere epey yaklaştık,” dedi Elenna'ya. “Ama yol buradan itibaren yeniden dikleşiyor.”

Tom, Fırtına'yı soldaki yoldan ilerletmeye

başladı. Elenna ise ıslık çalarak Gümüş'ü yanına çağırdı. Bu defa karşılarına çıkan yol çok daha dik ve tehlikeliydi. Tırmanırcasına ilerlemeye başladılar. Tom, bacak kaslarının yandığını hissediyordu. Arkasına bakınca, arkadaşının da nefes nefese kaldığını gördü.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa yükseldikçe hava azalıyor mu?” dedi Elenna.

Tom başıyla onayladı. “Biz yükseklerle tırmandıkça daha da azalacak. Ama merak etme, eldivenin gizlenmiş olduğu düzlük çok yakında. O yüzden burada biraz dinlenebiliriz.”

Elenna eğilip Gümüş’ün başını okşadı. Kurdun dili hemen dışarı çıktı; belli ki o da yorulmuştu. “Az kaldı oğlum, yemin ederim,” diye fısıldadı.

Tom da Fırtına’yı okşamaya başladı. Fakat elini çekince çığlık attı: Fırtına’nın tüyleri öbek öbek dökülüyordu. Sevgili atı gerçekten de zehirlenmiş miydi? Tom Elenna’ya dönüp elini gösterdi. Elenna da bir çığlık koyuverdi. “Bu Görevi çabucak bitirmeliyiz,” dedi kız. “Yoksa Fırtına için çok geç olabilir.”

Tom ve Elenna hızlı adımlarla kayalığın yanına vardılar. Tılsım, eldivenlerin yukarıda gizli olduğunu söylüyordu ve tırmanmaktan başka şansları yoktu.

“Önce ben gideceğim,” dedi Tom. “Eğer yukarısı çok tehlikeliyse senin burada kalman daha iyi olacaktır.”

“Ben kendi başımın çaresine bakarım,” dedi Elenna. “Seni yalnız göndermeye hiç niyetim yok.” Tom, böylesine cesur bir dosta sahip olduğu için çok mutluydu.

Kalkanını sıkıca omzuna yerleştirdi ve dikkatle tırmanmaya başladı. Çünkü elini ve ayağını yerleştirdiği her bir kaya parçası onu zorlukla taşıyordu. Elenna'nın da onu aynı özenle takip ettiğini duyabiliyordu.

Tom nihayet kollarının girebileceği genişlikte bir yarıkla karşılaştı. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Bu yarık, eldiveni saklamak için harika bir yerdi. Kolunu omzuna kadar yarığa soktu. Elini bir sağa bir sola dolaştırarak

eldivenleri bulmaya çalıştı. Ama içeride taş ve tozdan başka bir şey yoktu.

“Orada mı?” diye seslendi Elenna.

Tom başını aşağı çevirdi. Elenna'nın yorgunluktan kızarmış yüzünde beliren ter damlacıklarını görebiliyordu.

“Hayır,” dedi. “Ama fazla uzakta olamaz.”

Tırmanmaya devam etti. Bacakları ve kolları gitgide güçsüzleşiyordu. Parmakları titremeye başlamıştı. Ve her bir hamlesinde daha da dikkatli davranmazsa aşağı yuvarlanabilirdi. Saçları terden sıırılsıklam olmuş, kolları korkunç bir acıyla yanıyordu.

Derken hemen tepesinden gelen bir sesle irkildi. Başını kaldırınca büyükçe bir taşın yüzüne çarpmak üzere olduğunu fark etti ve hızla kenara çekildi. Bu hamle yüzünden az daha dengesini kaybedecekti. Taşın nereden geldiğini anlamak için tekrar yukarı baktı.

Yukarıda beyaz saçlı; yırtık, gri bir cübbeye sarınmış yaşlı bir adam vardı.

Tom aşağı bakıp “Geri dön,” diye fısıldadı Elenna’ya.

“Neden?” diye sordu kaşlarını çatan Elenna. Tom, adamın biraz daha

yaklaştığını gördü. Kambur adamın yüzünde sert bir ifade vardı. Bu adama görünüp Görevi riske atmak istemiyordu.

“Birisi geliyor!” dedi fısıltıyla.

BEŞİNCİ BÖLÜM ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE

Tom ve Elenna, hayvan dostlarının yanına dönmek için dikkatle aşağı inmeye başladılar. Elenna'nın aşağı varmasına az kala tutunduğu taşlardan biri yerinden çıkınca kız, yere yuvarlandı. Onun çevik bir taklayla ayağa kalktığını gören Tom da arkasından atladı.

“Bir şeyin yok ya?” dedi.

“Önemli bir şey değil,” dedi Elenna. Bir yandan da okunu ve yayını çözüyordu.

“O kadar da yüksekten düşmedim.” Sonra

bakışlarını dağa çevirdi. “Gelen Velmal miydi?”

Başını iki yana sallayan Tom, “Hayır,” dedi. “Daha önce hiç görmediğim biriydi.” Adamın yüzü kayaların üzerinde görününce Tom’un eli kılıcına gitti. Yabancı da onları fark ettiğine göre artık olacıklara hazır olmalıydı.

“Böylesine yaşlı bir adamın bu kadar yükseğe tırmanabileceği aklıma gelmezdi,” diye fısıldadı Elenna.

“Benim de,” dedi Tom, gözlerini yaşlı adamdan ayırmadan.

Beraberce, yaşlı adamın becerikli hareketlerle aşağı inişini izlediler. Adam aşağı iner inmez dönüp “Merhaba yabancılar!” dedi. Yakından bakınca, adamın yaşına rağmen son derece kuvvetli olduğu anlaşılıyordu. Parmağını Tom ve Elenna’ya doğrulttu. “Kimsiniz siz?”

Tom barışçıl bir hareketle elini kaldırdı.
“Batıya giden iki gezginiz sadece.”

Yaşlı adam kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. Tıpkı çevrelerindeki dağlar gibi, adamın yüzü de kırış kırış ve pütür pütürdü. “Hadi canım,” dedi. “Tion’daki çığdan beri batıda görececek hiçbir şey kalmadı. İnsanlar hayvan sürüleri gibi kaçıyorlar batıdan. Hatta ben bile! Kendimi bildim bileli bu dağlar benim evimdi. Ama artık hiçbir yer güvenli değil.”

“Tion’dan hiç haberim yok,” diye yanıtladı Tom. “Biz... yalnızca... bir şeyi bulmaya çalışıyoruz...” Tom kalp atışlarının gitgide hızlandığını hissetti. Söylediklerinin adamı şüphelendirebileceğini biliyordu. Ama Aduro, uzun zaman önce zorunda kalmadıkça Canavar Avı’ndan kimseye bahsetmemesini söylemişti.

Tom’u süzen yaşlı adam, “Burada bulunacak bir şey yok,” dedi.

“Lütfen...” diye söze girdi Elenna. “Eğer birisi bu dağlara bir şey saklamak isteseydi, nereye saklardı, lütfen söyler misiniz bize?”

Adam kaşlarını çattı. “Ne arıyorsunuz?”

“Önemli bir şey,” dedi Tom. Soruların daha fazla uzamamasını umuyordu.

Yabancı arkasına döndü. “Şuraya,” dedi parmağıyla yukarıyı göstererek. Parmağın işaret ettiği yere bakan Tom, dağdan uzanan

dar bir çıkıntı gördü. “Bu gördüğün çıkıntının ismi Ölüm Eşiği,” diye sözüne devam etti yaşlı adam. “Eğer sakladığım şeyi kimsenin bulmasını istemiyor olsaydım ilk tercihim orası olurdu. Aslına bakarsanız, bazı geceler Ölüm Eşiği’nden altın renginde bir parlaltının yayıldığını görüyorum. Ama oraya tırmanmak için tam bir ahmak olmanız gerekir. Tek bir yanlış hareket ve ‘Bam!’, ölürsünüz.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Tom. Bir yandan da çıkıntıya bakıyordu. Oraya nasıl ulaşacaktı?

“Bana sorarsanız,” diye devam etti yaşlı adam. “Daha fazla ilerlemenizin bir anlamı yok, geri dönün.”

Ardından hızlı adımlarla uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Elenna, Ölüm Eşiği’ne bir kez daha baktı. “Bu kadar yükseğe tırmanamazsın. Bu imkânsız,” dedi Tom’a.

Derin bir nefes alan Tom, “Hiçbir şey imkânsız değildir,” diye yanıtladı. Hem Elenna’yı hem de kendisini bu düşünceye inandırmaya çalışıyordu. “Bu defa yalnız gideceğim. Sen Fırtına ve Gümüş’le kal. Şu anda bana en iyi böyle yardım edebilirsin.”

Elenna kararsız kalmıştı. Fakat başıyla onaylayıp “Dikkatli ol,” dedi.

Dik kayaların yanına gelen Tom tırmanmaya başladı. Çok yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. Sağ kolundaki ağrı yüzünden tırmanmak iki kat zordu. Fakat eldivenleri bulmak zorundaydı. Bir süre sonra Ölüm Eşiği’nin gölgesinde kalmıştı ve çapraz tırmanmaya başladı. Elenna ve hayvan dostları bulunduğu noktadan o kadar uzaktalardı ki, onları görmek çok zordu. Kolları yeniden titremeye başlamıştı. Fakat bu defa yorgunluktan değil, soğuktan titriyorlardı.

Devam et Tom, dedi kendi kendine.

Biraz daha dayan. Artık yalnızca görevini başarmak için değil, hayatta kalmak için de tırmanıyordu.

Ölüm Eşiği'ne yaklaştıkça midesinin alt üst olduğunu hissetti. Çıkıntının bittiği yerin hemen altında korkunç bir uçurum vardı ve sisten hiçbir şey görünmüyordu. Tom aşağıda ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenmeye de niyeti yoktu.

Çok az kaldı, dedi kendi kendine.

Artık eşikten bir kol boyu kadar uzaktaydı. Fakat kayalar bu noktada buz gibi kaygandı ve Tom'un tutunabileceği hiçbir yer yoktu. Eğer Ölüm Eşiği'ne ulaşmak istiyorsa aradaki mesafeyi sıçrayarak aşmak zorundaydı.

Tom nefesini tuttu ve bacaklarıyla dağdan destek alarak kendini çıkıntıya doğru fırlattı. Bir anlığına kulakları, esen rüzgârın sesiyle doldu ve Tom kendini bir tüy kadar hafif hissetti. Uçmak, böyle bir şey olmalıydı.

Göğsünü çıkıntının kenarına çarpınca “Oofff!” diye bağırdı Tom. Ümitsizce, tutunabileceği bir yer aradı. Bacakları uçurumdan aşağı sarkıyordu. Dişlerini sıkıp kendini yukarı çekmeye başladı. Alnından akan terler gözlerini yakıyordu. Sonunda kendini tamamen çekince yuvarlanarak kenardan uzaklaştı. Sırtüstü yattı ve derin derin nefes alıp vererek masmavi gökyüzüne baktı. Ölümden dönmenin verdiği rahatlıkla ağız dolusu bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Odaklanmalıyım, diye düşündü ardından. Harcayacak zamanım yok.

Ayağa kalktı ve Ölüm Eşiği’ni araştırmaya başladı. Parmak uçlarını dağın yüzeyinde gezdiriyor, gevşek taşları, yarık ve çatlakları arıyordu.

“Eldivenler buralarda bir yerdedir,” diye söylendi. “İyi saklanmışlar demek ki.”

Kılıcını çekip bir çatlağın ağzına dayayarak kanırttı. Ama gevşeyen taşların arasında hiçbir şey yoktu. Başka bir yarığa geçip aynısını yaptı. Fakat orada da toz ve taştan başka bir şey bulamadı. Ama üçüncü denemesinde...

“Altın!” diye bağırdı. Kılıcını yarıktan çekti. Kayanın derinliklerine saklanmış altın bir sandık vardı. Sandığı yarığın içinden çıkarmak kolay olmadı ama en sonunda küçük sandığı ellerine aldı Tom. Som altından yapılan sandık, Tom’un taşıyabileceği kadar ufak olsa da, en az kılıcı kadar ağırdı.

Aniden korkunç bir çatırdama sesi duyuldu. Öne doğru sendeleyeni Tom, sandığa sıkı sıkı sarıldı. Hemen ardından bir çatırtı daha yankılandı havada.

“Neler oluyor?” dedi kendi kendine. Aşağıya bakınca kayaların ufalanmaya başladığını gördü. Ölüm Eşiği yıkılıyordu!

ALTINCI BÖLÜM

DÜŞÜŞ!

Ölüm Eşiği, camdan yapılmışçasına parçalandı. Düşmeye başlayan Tom sandığı bırakmadan havada bir takla attı. Düşüşün hızıyla savrulan bacaklarını ve kolunu kontrol etmeye çalıştı. Ama başaramadı.

Bu düşüşten sağ çıkmama imkân yok, diye düşündü. Elenna'nın çığlığı oradan bile duyulabiliyordu.

Kalkanını çözmeliydi. Çünkü yalnızca Arkta'nın tüyü onu bu düşüşten kurtarabilirdi.

Tom bir kez daha takla atıp yönünü yere önce ayakları değecek şekilde ayarladı. Büyük bir gayretle kalkanını çözüp başının üzerine koydu. O anda bir kaya gibi hızla düşmekte olan vücudu yavaşlayıp süzölmeye başladı. Tüm bunlar olurken sandığı bir an olsun bırakmamıştı.

Bulunduğu yükseklikten etrafı süzen Tom, Gwildor'un batısında terk edilmiş, yıkık bir kasaba gördü. Yaşlı adamın bahsettiği Tion kasabası olmalıydı burası. Evler ve ağaçlar paramparça olmuştu. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu.

Yavaşça Elenna'nın yakınına indi Tom. Elenna ve Gümüş hızla yanına geldiler. Boynu bükük Fırtına ise olduğu yerden ayrılmadı.

"Şükürler olsun ki kurtuldun," dedi Elenna. Ne kadar rahatladığı sesinden anlaşılıyordu.

"Tabii ki kurtuldum," dedi Tom. Fakat kendisi de ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı.

"Eldivenler burada mı?" diye sordu Elenna. Altın sandığı görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Galiba,” dedi Tom gülümsemesine engel olamayarak. “Henüz içine bakmadım.”

“E hadi, aç o halde,” dedi Elenna. “Böyle güzel bir sandıkta her ne varsa, içindeki de güzel olmalı!”

Tom bir kakhaha attı. Arkadaşına hak veriyordu. Ellerini değerli sandığın üzerinde gezdirdi ve yüzeyindeki işlemelerin ne kadar güzel olduğunu fark etti. Fakat sandığın altında gezinen parmakları, sert bir şeye değdi. Sandığı çeviren Tom, oraya kazınmış bir çift zırh resmi gördü. Bu zırhı nerede olsa tanırdı; Avantia'nın Canavar ustasının Altın Zırhı idi bu! Hemen yanında ondan biraz daha küçük, çivili eldivenleri olan bir zırh resmi daha vardı. İkinci zırhın kollarının üzerindeki mücevherler dikkat çekiciydi.

“Anlayamıyorum,” dedi Elenna. “Gwildor'daki bir sandığın üzerinde babanın zırhının işi ne?”

Tom ikinci zırha göz gezdirerek bir kez daha düşündü. “Gwildor’da saklı olan tüm hazineler Freya’ya ait,” diye söylendi. “Belki de diğer zırh da ona aittir. Ve bu iki zırh Avantia ile Gwildor’un ikiz krallıklar olduğunu gösteriyordur?”

Tom sandığı yeniden çevirdi. Artık sandığı açıp sıradaki ödülü bulmanın zamanı gelmişti. Kapak tiz bir gıcırdamayla açıldı. Sandıkta, Tom’un eşine hiç rastlamadığı bir çift eldiven vardı.

Elenna eğilip eldivenlere yakından baktı. “Çok... Çok narin görünüyorlar,” dedi fısıltıyla.

Haklıydı. Eldivenler mat gümüş renginde ve neredeyse saydamdılar. Sanki örümcek ağından örülmüşlerdi. Tom eldivenlere dokunmaya bile çekiniyordu.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde eldivenleri sandıktan çıkardı. Elenna

sandığı alınca, Tom sol elini yavaşça eldivenin içine soktu. Sihirli eldivenin verdiği değişik hisle ürperdi. Sonra ikinci eldiveni de taktı. Az önce birer tüy kadar hafif olan eldivenlerin şimdi kendisini ne kadar güçlü hissettirdiğine şaşırmişti. Yaralı elinde bile tarifsiz bir kuvvet vardı sanki.

Parmaklarını esnetip ellerini yumruk yaptı. Fakat elini tekrar açmaya çalışınca başarısız oldu: Parmakları avuçlarına yapışmıştı!

“Bu eldivenler... çok yapışkanlar!” dedi Tom inleyerek. Ellerini yeniden açmak için tüm kuvvetini kullanmak zorunda kalmıştı. Başını kaldırdığında Elenna'nın şaşkınlıkla ve bir o kadar da eğlenerek onu izlediğini gördü.

“Bu eldivenler biraz sorun çıkaracak galiba,” dedi Elenna.

“Ya da sorun çözecekler,” diye karşılık

verdi Tom. Eldivenlerin gerçekte ne işe yaradığını anlamıştı. “Bu eldivenler sayesinde her yere tırmanabilirim. Eğer Rok’un evi bu dağlarsa, eldivenler ona ulaşmamı sağlayacaklar.”

Elenna’nın gözleri iri iri açıldı. “Ama bu harika bir..”

Elenna’nın cümlesi bir gümbürtüyle kesildi. Sesin geldiği yere bakan kız, çığlık attı. Tom’un kalbi ise duracak gibi oldu.

Fırtına yere yığılmıştı...

YEDİNCİ BÖLÜM

CANAVAR NEREDE?

Tom ve Elenna, atın devrildiği yere koşular. Zavallı Fırtına bacaklarının üstüne düşmüş, yerinden kalkamıyordu. Dostunu yakından incelemeye başlayan Tom, Fırtına'nın tüyelerinin avuç avuç döküldüğünü, yer yer derisinin görüldüğünü fark etti. Atın soluk alıp verirken ne kadar zorlandığı anlaşılabilirdi. Arada kımıldamaya çalışıyordu. Ama bu, yalnızca soğuk terler dökmesine neden oluyordu. Elenna, atın

gözlerini incelemek için göz kapaklarını iyice açtı. Gözlerinin akları, tamamen sarıya dönmüştü.

“Artık eminiz,” dedi. Sesi boğazında düğümleniyordu. “Yarasanın ısırığı gerçekten de zehirliymiş.”

“Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi Tom.

Elenna çaresizce başını salladı. “Eğer bir yerlerde söğüt ağacı bulabilirsek, kabuklarından ilaç yapabilirim belki. Ama Gwildor’a adım attığımızdan beri tek bir söğüt ağacı bile görmedim.”

Hiçbir çözüm kalmadığını düşünmeye başlayan Tom midesinin bulandığını hissetti. “Ben de görmedim...” dedi. Ardından duraksadı. “Dur! Bekle! Görmüştüm sanki.” Gözlerini kapattı. O ağaçları nerede gördüğünü hatırlamalıydı. Gözünün önüne, devrilmiş ağaçlarla dolu bir manzara

geliyordu. Peki bu ağaçlar neredeydi? Tabii ya, Tion'daydı!“

Tion'da söğüt ağaçları var,” dedi. “Bundan eminim. Tepeden düşerken gördüm onları.”

“O zaman umalım da Gwildor'daki ilaçlar Avantia'dakinden farklı olmasınlar,” diye yanıtladı Elenna.

“Ben hemen yola çıkıyorum,” dedi Tom. Bir yandan da Freya'nın eldivenlerini çıkarıyordu. “Sen de Fırtına'ya göz kulak...”

O sırada Fırtına, tiz ve acı dolu bir kişnemeyle kendini zorlayıp ayağa kalkmayı başardı. Vücudunu ele geçirmiş olan zehre rağmen, başını asaletle kaldırdı.

“Zehirle savaşıyor!” dedi Tom. Göğsü gururla dolmuştu. “Bizimle yola devam etmek istiyor.”

“O halde onu dinleyelim,” dedi Elenna. “Fırtına yola devam edip edemeyeceğini

bizden daha iyi bilir.” Dizginleri eline alıp yürümeye başladı.

Tom eldivenleri eyer çantasına koydu ve hareket etmesi için Fırtına'nın arkasına hafifçe vurdu. “Bir an önce Tion'a varırsak,” diye devam etti Elenna “ilacı da bir an önce bulur ve sıradaki Canavarla karşılaşırız.”

Yola koyulup var güçleriyle ilerlemeye başladılar. Gümüş her zamanki gibi önden gidip etrafı kolaçan ediyordu. Tom ve Elenna'nın önünden ilerleyen Fırtına ise giderek hızlanmaya başlamıştı. Tom da Elenna da bu haldeyken onun sırtına binmek istememişti. “*Acaba Fırtına ne kadar hasta olduğunun, nasıl bir zehirle dövüştüğünün farkında mı?*” diye düşündü Tom.

“Hayır, olamaz!” dedi Elenna aniden.

“Ne oldu?”

“Altın sandığı almayı unuttuk.”

“Önemli değil,” diye yanıtladı Tom.

“Zaten bize ait değildi. Eminim ki Freya, sandığını bir gün bulacaktır.”

Tion'un girişinde duran Tom, yıkık kulübelere, parçalanmış çatılara ve köküne kadar sökülmüş ağaçlara göz gezdirdi. Terk edilmiş kasabanın etrafı dağlarla çevriliydi. Ancak o dağlardan düşen bir çığ, kasabayı bu hale getirebilirdi. Fakat etrafta hiç kaya yoktu.

“Belki de çığ düşmedi,” dedi sesli düşünerek. “Belki de Canavarın işi bu?”

Elenna başıyla onayladı. “Bu da etrafta neden kimseciklerin olmadığını açıklar.”

“Hadi, gelin,” dedi Tom. “Söğüt ağaçlarını bulalım. Sağlam bir kulübe bulursak Fırtına'yı orada tedavi edebiliriz.”

Tom, Fırtına'nın dizginlerini aldı ve birlikte kasabada ilerlemeye başladılar. Elindeki ağırı kendini yeniden hatırlatmaya başlamıştı. En yakındaki evin önüne geldiklerinde Fırtına sessizce başını eğdi ve kapıdan içeri girdiler. Uzaktaki bir köşede yarım bırakılmış bir kahvaltı sofrası vardı. Bu evde her kim yaşıyorsa yumurta ve sütüne dokunmaya zamanı olmamıştı. Karşısındaki köşede ise küçük, dağınık bir yatak duruyordu.

“İnsanlar burayı aceleyle terk etmişler,” dedi etrafına bakan Elenna.

Tom, Fırtına'yı yerleştirir yerleştirmes tepelerinden korkunç bir gümbürtü geldi. Fırtına irkilerek başını kaldırdı ve Gümüş endişeyle havlamaya başladı. Çatıdan omzuna tozlar dökülmeye başlayınca Tom yukarı baktı ve çatının çökmek üzere olduğunu gördü. Çatıyı oluşturan sazlar ve saman çöpleri yağmur gibi dökülmeye başladı. Tom

ve Elenna sırtlarını duvara yaslayınca Gümüş de koşarak Elenna'nın bacaklarının arkasına saklandı. Fırtına ise kişneyerek köşeye çekildi. O an, evin çatısından içeri uzun ve kahverengi bir şey giriverdi. Kocaman, taştan bir koldu bu! Çatıyı parçalamıştı!

Bu, Rok'tu!

Tom kılıcını çekti ve "Dışarı çikalım!" diye bağırdı.

Elenna, Gümüş'ü boynundan yakaladı. Tom ise Fırtına'ya doğru koşmaya başladı. At, korkudan donakalmıştı. Fırtına'nın dizginlerini tuttuğu anda bir gıcirtı duydu. Ardından da bir ıslık sesi geldi. Tom, bu sesin yeniden harekete geçen dev koldan geldiğini tahmin edebiliyordu.

"DİKKAT ET!" diye bağırdı Elenna'ya.

Dört bir yana taş ve saman parçaları saçılmaya başladı. Canavar çatının kalanını da söküp attı.

Yere çöken Tom, koluyla başını korudu. Böylece, üstüne yağan tozdan ve taş parçalarından biraz olsun korunabilmişti. Fakat önünü göremiyor, nefes alamıyordu. Gözleri, kulakları ve burnu tozla dolmuştu. Kıymıklar ve kaya parçaları yüzünden canı yanıyordu. Elini omzuna götüren Tom, aldığı darbelerle omzunun şimdiden şiştiğini fark etti. *Canım ne kadar yanarsa yansın, şimdi sızlanacak zaman değil*, dedi kendi kendine. *Tamamlamam gereken bir Görev var.*

Ve bir anda ortalığa sessizlik çöktü. Tom

ayağa kalkıp tozları temizlemek için silkindi ve etrafına bakındı. Toza bulanana Elenna, hayalet benzemişti.

“O da neydi?” diye sordu kız.

Kılıcını çeken Tom, kalp atışlarının daha şimdiden hızlandığını hissedebiliyordu. “Rok,” dedi kalkanını sırtından alarak. “O olmalı...”

Elenna, Tom’un yanına geldi. “Ama... ama nerede?”

Tom etrafına baktı. Eskiden kulübenin duvarlarının olduğu yerde artık mükemmel bir dağ manzarası vardı. Fakat Canavar ortalıkta görünmüyordu. Geldiği gibi çabucak ortadan yok olmuştu.

Kılıcını indirip kaşlarını çatan Tom, “Ama anlayamıyorum,” dedi. “Rok bir anda yok oldu.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM ROK'LA YÜZLEŞME

“Bir Canavar nasıl olur da bir anda ortadan yok olur?” diye sordu kulübeden sekerek çıkan Elenna.

“Belki de bu, Rok’un özel güçlerinden biridir?” dedi Tom merakla. “Görünmez olabiliyordur?”

Başını sallayıp sıritan Elenna, “Ama bu hiç adil olmaz, öyle değil mi?” dedi.

O sırada, arkalarında durmakta olan Fırtına, hâlsiz bir sesle kişnedi. Tom ve Elenna dönüp ona baktılar. Kürkü tozla

kaplanmış olan Gümüş de dostunun yanı başındaydı. Gümüş, üstündeki tozu atmak için silkinse de Fırtına hiç hareket etmedi. Üstünde bir çarşaf gibi biriken tozları umursamıyordu sanki.

“Fırtına her geçen dakika güçten biraz daha düşüyor,” dedi Elenna. “Söğüt ağacını artık bulmak zorundayız!”

Tom vücudunu ele geçiren öfkeyi hissedebiliyordu. Rok her an sürpriz bir saldırı yapabilecekken hem Fırtına'yı kurtarıp hem de Rok'u yenmeyi nasıl başarabilirdi? Yumruğunu havaya kaldırıp “Lanet olsun sana Velmal!” diye bağırdı.

Yanına gelen Elenna “Merak etme, Tom,” diyerek az ötedeki söğüt ağaçlarını gösterdi. “Şuraya bak!”

Elenna bir yandan ağaçlara doğru koşmaya başlarken, bir yandan da avcı bıçağını çekti. Tom ise arkada kalıp Fırtına

ve Gümüş'ü koruyacak, Canavara karşı hazırda bekleyecekti. Korkuya teslim olmamaya çalışıyordu.

Ben Rok'u görmüyor olsam da, diye düşündü, bu, onun da beni görmediği anlamına gelmiyor.

Tom, Elenna'nın kırık söğüt ağacına yaklaşmasını izlerken gıcirtıyı yeniden duydu. Rok yakınlardaydı. Ama nerede?

“Çık ortaya,” diye fısıldadı Tom. Arkasına döndü. “Göster kendini!”

“TOM!”

Elenna'nın çığlığını duyunca topuklarının üzerinde hızla döndü. Fırtına yeniden pofurdamaya, Gümüş ise korkuyla ulumaya başladı. Hemen önlerindeki dağ hareket ediyor, dev bir okyanus dalgası gibi Elenna'yı da peşinde sürüklüyordu.

Canavar kendini yavaş yavaş belli

ediyordu. Kayalar ve döküntüler havaya yükseliyor ve bir şekil oluşturuyorlardı. Şeklin ne olduğu birkaç saniye sonra belli oldu. Tom'un karşısında bir dev vardı! Devasa taş Canavarın uzun bacaklarını, kayalardan oluşan kalın kollarını görüp de dehşete düşmemek mümkün değildi.

Elenna, Canavarın kollarından birinde asılı kalmış, yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Rok kolunu sallayarak ondan kurtulmaya çalıştı ama Elenna kola tutunmaya devam etti. Kızın korku dolu çığlıkları gökyüzünde yankılanıyordu.

Tom kılıcını Canavarın bacağına saplamak için ileri fırladı. Rok ayağını kuvvetle yere vurunca oluşan şok dalgası Tom'un ayağını yerden kesti. Tom, savrulmamak için kılıcını yere saplamak zorunda kaldı.

Kolunu daha da kuvvetle sallayan Rok

Elenna'yı küçük bir karınca gibi, kenara fırlattı. Kız, havada taklalar atarak uçmaya başladı.

“ELENNA!” Tom'un korku dolu çığılığı, Elenna'nın bir çatıya çarpmasından çıkan gürültüyle kesildi. Tom ayağa fırladı ve var gücüyle dostunun düştüğü yere doğru koşmaya başladı. Hemen arkasında Gümüş de onu takip ediyordu.

Tom kulübeye ulaşır içeri girdi. Elenna sırtüstü, hareketsiz yatıyordu. Tom, kızın sol yanağındaki çürüğü ve vücudundaki kesikleri görünce daha da endişelendi. Ama dostu Elenna hafifçe hareket edince derin bir nefes aldı. Kız yaşıyordu ve en azından kemikleri sağlam görünüyordu. Gümüş, burnuyla sahibesini dürttü. Bir an önce uyanmasını istiyordu. Tom, kurda “Benim için ona iyi bak,” dedi. “Benim tamamlamam gereken bir Görev var...”

Canavarı kötü büyüden kurtardıktan sonra Elenna'nın kesiklerini ve çürüklerini iyileştirebilirdi.

Tom arkasına dönüp emin adımlarla kulübeden çıktı. Elenna'yı yalnız bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu ama Rok ile yüzleşmezse krallığın sonu gelebilirdi.

Fırtına binanın kenarına yaslanmış, zorlukla nefes alıp veriyor, göğsü her inip kalktığında soğuk terler döküyordu.

*Üzgünüm dostum, dedi Tom içinden.
Biraz daha dayan lütfen.*

Canavarla yüzleşmek için arkasına döndü.

Rok, yıkık Tion'un üzerinde bir kule gibi yükseliyordu. Tom, gözünü Canavarın suratına diktiğinde, Rok'un gözlerinden birinin yeşil yeşil parladığını gördü. Artık Velmal'in zehrini hemen tanıyabiliyordu.

Kötü büyücünün Canavarı kontrol etmesini sağlayan yeşil zehirden saçılan tozlar, Rok'un omzundan aşağı dökülüyordu.

"İkimiz kaldık!" diye bağırdı Tom Canavara. "Teke tek!" Rok'un bu sözleri anlayıp anlamaması umurunda değildi.

Yürüyen Dağ Rok, yumruklarını birbirine vurdu. Çarpışmanın çıkardığı ses, korkunç bir çığ sesine benziyordu.

"Beni korkutmuyorsun," dedi Tom. Kılıcının ucunu Canavara doğrultup "Bu, arkadaşım için!" diye bağırdı.

Ve bütün gücüyle saldırıya geçti.

Tom, Rok'un taştan kollarını geriye atıp saldırıya hazırlandığını gördü. Boğazını yakan bir savaş çığlığı atarak ileri yuvarlandı ve ölüm saçan kolların altından geçti. Rok'un yumruğunun gürültüyle yere çarptığını duyabiliyordu. Sıçradı ve kılıcını

tüm gücüyle sağdan sola doğru savurdu. Yaralı elinin acısına dayanmak zorundaydı. Fakat kılıcı Rok'a çarpıp çınlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Rok yeniden ayağa kalktı. Dev kafasını eğdi ve Tom'u süzmeye başladı. Tom'un bakışları da Canavarın parlak sağ gözüne takılmıştı. "Oraya ulaşmalıyım," diye mırıldanıyordu.

Eğer yeşil ışığın kaynağını bulup ortadan kaldırabilirse Canavarın özgür kalacağına emindi. Fakat bunu başarabilmek için Canavarın kafasına kadar tırmanmak zorundaydı. Ama bunu nasıl yapacaktı? Yanıt bir anda beyinde şimşek gibi çaktı.

"Sihirli eldivenler!" dedi çığlık atarak.

DOKUZUNCU BÖLÜM KÖTÜ SÜRPRİZ

Tom koşarak Fırtına'nın yanına gitti ve eyer çantasından eldivenleri aldı. Ama yeniden Rok'un karşısına çıktığında, dev Canavarın her yeri yumrukladığını, binaları yerle bir ederek ona doğru koştuğunu gördü. Rok eğildi ve yumruğunu bu defa Tom'a doğru savurdu. Tom, mükemmel bir zamanlamayla yumruktan kaçtı. Yumruk o kadar yakınından geçmişti ki, Canavardan fırlayan toz ve taş parçalarının sırtına çarptığını hissedebiliyordu.

Ama Rok'un pes etmeye niyeti yoktu.

Dev gövdesinde yankılanan bir savaş çığlığı atıp tekrar saldırıya geçti. Tom kurtulmak için zıplamaya, eğilmeye, taklalar atıp lmcl darbeleri savuşturmaya başladı. Ardı ardına gelen yumruklardan kaçıp Canavarın bacağına zıplamayı denedi. Ama Rok çok kuvvetliydi ve onu bir sinek gibi bir kenara attı. Tom toprağa sert bir iniş yaptı. fkesi gitgide artıyordu.

Rok sol kolunu kaldırdı ve Tom'u ezmek için hızla indirdi.

Tom, "Hayır!" diye bağırıp ileri fırlayarak kılıcını Canavarın yosunlu bileğine sapladı. Fakat Rok diğer kolunu kullanarak Tom'u bir kez daha fırlattı.

Tom evik bir hareketle ayağa kalkıp kılıcını gözlerinin önünde tuttu. Kolunu ele geçiren zehir yüzünden kılıcı doğru düzgün kavrayamıyordu. Zihninde hep aynı soru dönüp duruyordu:

Bunu başarabilecek miyim? Yeni bir taktiğe ihtiyacı vardı.

Kılıcını indirdiğinde, kılıcın üzerinden sarkan yosun parçalarını fark etti. Rok'un eklemeleri yosundan oluşuyordu. Acaba Rok'un gövdesini bir tutkal gibi bir arada tutan şey bu yosun muydu? Peki onu parçalamayı başarırorsa Rok'u dize getirebilir miydi?

"Denemeye değer," diye mırıldandı kendi kendine. Fakat alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Mor mücevher! Akrep Adam İğne'yi yenince kazandığı ödülü hatırlamıştı. Mücevherin gücü, kılıcıyla kayaları parçalamasını sağlıyordu.

Tom sağ elindeki ağrıyı hissetmemeye çalışarak kılıcını daha da sıkı kavradı. Canavarın ona ulaşamayacağı bir yere giderek "Hadi!" diye bağırdı. "Gel de yüzleş benimle!"

Canavar sol bacağına kaldırıp hızla Tom'un üzerine indirdi. Kenara sıçrayan Tom, darbenin şiddetinden yerin çatladığını duyabiliyordu. Fakat Rok'un bu tuzığa düşmesi sayesinde bacağının tam yanına ulaşmayı başarmıştı. Mor mücevherin gücünü çağırdı ve kılıcını bacağın içine sapladı. Taşın çatlayıp parçalarına ayrıldığını duyabiliyordu. Çatlayan yerden yosunlar dökülmeye başladı. Tom kılıcını sapladıkça kayaya sürtünen metalden kıvılcımlar çıkıyordu. Tom, yüzüne çarpan kıvılcımlara rağmen durmamaya kararlıydı. Rok acıyla kükremeye başladı. Bedeni sarsılmaya başlayan Canavar yumruklarını savurup duruyordu.

"Devam etmeliyim," dedi Tom kendi kendine. "Şu an duramam." Kılıcını gördüğü her bir yosun parçasına tekrar tekrar sapladı. En sonunda sersemleyen

dev, ona karşılık veremeyip parçalanmaya, düşmemek için yalpalamaya başladı. Tom durakladı, alnında biriken teri sildi ve yukarı baktı. Her yanı dökülmeye başlayan Rok dengesini koruyamıyordu. Ümitsizce son bir kez kükreyerek kollarını savurdu ve kesilmiş bir ağaç gibi sola doğru devrildi.

Yere çarptığında paramparça oldu. Tom, dört bir yana sıçrayan taş ve kayalardan kaçmak için etraftaki tek sağlam kulübenin arkasına sığınmak zorunda kaldı.

Ve etrafı sessizlik kapladı.

Etrafına bakan Tom'un içi hüznle doldu. Canavarı bu şekilde yok etmeyi hiç istememişti. Tek amacı, Rok'u yüzüne tırmanacak kadar yavaşlatabilmektir. Bu sayede Velmal'in Canavarı kontrol etmesini sağlayan cismi ortadan kaldırıp Rok'u lanetten kurtarabilecekti.

Kırık taşların ve kaya parçalarının

arasından geçerken “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Sonra Elenna’nın yanına gitmek için arkasına döndü. Tam o sırada...

Çat!

Küt!

Pat!

Tom, arkasından gelen gürültüler yüzünden hızla topuklarının üzerinde döndü. Gördüğü manzara karşısında tüyleri diken diken oldu. Canavardan arta kalanlar toprağın üzerinde hızla ilerliyor, birbirlerine bağlanıyorlardı. Rok yeniden birleşiyordu! Öfkeyle kükredi ve yumruklarını yere vurup ayağa kalktı. Çok geçmeden eski uzunluğuna ulaşmıştı. Çukur gözlerini öfkeyle Tom’a dikti.

Bu kadar kısa sürede kendini iyileştirebilen bir Canavarı nasıl yenebilirim ki? dedi Tom içinden.

Tabii ya! Eldivenler!

Elini cebine atıp tüy gibi hafif eldivenleri çıkardı. Artık zorlu tırmanışa başlayabilirdi.

Tom, Rok'a doğru son sürat koşmaya başladı ve ellerini öne doğru açarak Canavarın üzerine fırladı. Yürüyen Dağ Rok, sol bacağını Tom'a doğru savurdu. Tom da bu hamleyi bekliyordu zaten.

Eldivenlerin yardımıyla Canavarın bacağına

yapıştı. Eldivenler öylesine kuvvetle yapışıyorlardı ki, tırmanmak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Yavaşça ve dikkatle Rok'un beline kadar ilerleyebildi. Canavar dönüp Tom'u üzerinden atmaya çalıştı ama taştan gövdesi yeterince esnek değildi. Tom şimdilik güvendedi.

Bir Canavara tırmandığıma inanamıyorum, diye düşündü Tom.

Tırmanmaya devam ederek Rok'un göğüs kafesine ulaştı. Bu tırmanış, Ölüm Eşiği'ne yaptığı tırmanıştan bile daha tehlikeliydi.

Gıcirtıyı duyunca kalp atışları hızlandı. Yukarı bakınca Rok'un kollarını iki yana açtığını gördü. Tom bu hareketin ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Kaçabilmek için kusursuz bir zamanlamaya ihtiyacı vardı.

Ölümcül yumruklar tok bir ıslık sesiyle üzerine gelirken Tom bir anda yukarı fırladı. Rok'un, Tom'u ıskalayan yumrukları

korkunç bir şiddetle kendi gövdesine çarptı. Darbenin gücüyle Canavar iki büklüm oldu. Rok'un acıyla eğilmesini fırsat bilen Tom kollarını kaldırıp Canavarın göz çukuruna yapıştı.

Laneti kaldırmasına çok az kalmıştı.

ONUNCU BÖLÜM SON ÇATIŞMA

Tom kendini yukarı çekip göz boşluğunun içine yuvarlandı. Göz çukurunu dolduran yeşil ışıktan korunmak için ellerini gözlerine siper etti.

Arkasına dönüp göz çukurundan dışarı bakınca Rok'un taştan ellerinin ümitsizce yüzünde gezindiğini gördü. Tom çevik hareketlerle çukurun içinde ilerlemeye devam etti. Eğer Velmal'in lanetini bir an önce yok etmezse, Rok kendi kendisine zarar vermeye başlayabilirdi.

Yeşil ışık nereden geliyor? dedi Tom içinden. Etrafına şöyle bir bakındı. Ve işte oradaydı! Devasa göz çukurunun içinde, portakal büyüklüğünde bir yeşim taşı duruyordu.

“Çabuk olmalıyım,” diye mırıldandı ve mücevhere doğru ilerlemeye başladı. Fakat aniden çukurun kenarına yapıştı. Hemen ardından diğer kenara doğru fırladı. Tom göğsüne aldığı darbeler yüzünden acı dolu bir çığlık attı.

Rok var gücüyle kafasını sallıyordu!

Beni dışarı atmaya çalışıyor herhalde, diye düşündü Tom. Derin bir nefes aldı, ellerini duvara dayadı ve eldivenlerin duvara iyice yapışmasını bekledi. Rok kafasını daha da kuvvetli sallayınca Tom'un ayakları yerden kesildi. Az önceki gibi duvardan duvara çarpmıyor olsa da tüm kemiklerinin takırdadığını hissedebiliyordu. Eldivenler olmasaydı, asla hayatta kalamazdı.

Sallantı, bir anlığına durdu ve Tom, Rok'un acıyla inlediğini duydu. Çabucak kendini topladı. Terden sıırsıklam olmuştu. Her bir adımda ellerinden yalnızca birini duvardan ayırarak adım adım mücevhere yaklaşmaya başladı. Rok tekrar sallanmaya başlarsa güvende olmak istiyordu. Eldivenle yaptığı her bir hamlede çıkan sert, yapışma sesi çukur boyunca yankılanıyordu. Tom, yeşim taşının yanına geldiğinde parlamadan

korunmak için başını eğmek zorunda kaldı.

Nihayet mücevhere ulaşabilmişti.

Gözlerini kapatıp başını kaldırdı. Sağ elini uzatıp mücevherin pürüzsüz, serin yüzeyine dokundu. Sonra taşı sertçe kendine doğru çekti. Fakat taş hareket etmiyordu. Sol elini de taşa yapıştırıp çekmeye çalıştı. Ama taş çok inatçı çıkmıştı.

Tom o anda Rok'un yeniden eğildiğini ve başını sallayacağını hissetti. Tüm gücüyle mücevheri kavradı. Taşı yerinden sökmek, yapışkan eldivenlerle bile çok zordu. Vücudundaki her bir kası, sahip olduğu tüm gücü kullanmalıydı. Havaya sıçrayıp ayaklarını taşın altına yerleştirdi.

“Bir... iki...” Derin bir nefes aldı. “ÜÇ!”

Taş korkunç bir gürültüyle duvardan ayrıldı. Taşın yaydığı yeşil ışık yavaşça sönmeye başladı. Fakat taşın sökülmesiyle

beraber Tom da dengesini kaybetmişti;
Canavarın gözünden doğruca dışarı fırladı.

Kalkanımı çıkarmalıyım! Ellerinden birini mücevherden ayırdı ve ümitsizce kalkanını çözmeye başladı.

“Aaaah!” Tom, beklediğinden hızlı düşüyordu. Ciğerlerindeki tüm hava aniden dışarı hücum etmişti, gözlerinin önünde noktalar uçuşuyordu. Yere düşmemişi, yerden hâlâ epeyce yüksekteydi.

Rok onu avucuyla yakalamıştı.

Tom hızla ayağa fırladı. Rok elini kapatacak olursa Tom, asla hayatta kalamazdı. Fakat Tom, Canavarın gözlerine baktığında bir şeylerin değiştiğini anladı.

Rok artık eskisi gibi iyi bir Canavar, dedi içinden.

Rok'un sert yüzü gıcırdayarak gülümsemeye dönüştü. Sonra eğildi ve Tom'u nazikçe yere bıraktı. Tom, Rok'un ona teşekkür etmek için başını yukarı aşağı salladığını gördü. Sonra Canavar elini uzatıp avucunu açtı.

Yeşim taşı istiyor.

Tom taşı Rok'un avucuna bıraktı. Rok parmaklarını teker teker kapattı ve taşı tuzla buz etti. Güçlü elinin tek bir hareketiyle kalıntıları havaya atınca gökyüzü bir anda yemyeşil oldu. Tom,

içinin büyük bir huzurla dolduğunu hissetti. Bir Görev daha başarıyla tamamlanmış ve bir Canavar daha özgürlüğüne kavuşmuştu.

“Ne kaçırdım?” diye sordu bir ses.

Tom arkasını döndüğünde Elenna'nın topallayarak ona doğru yaklaştığını gördü.

“Elenna!” dedi sevinçle. “İyisin!” Elenna gülümseyip başıyla onayladı. Hemen arkasında Gümüş ve Fırtına vardı. Fırtına kuvvetli bir kişnemeyle sahibini selamladı. Tüyleri eskisi gibi parlıyordu. Gözlerindeki donuk sarı renk de yok olmuştu. Fırtına, eskisi gibi sağlıklıydı!

“Çok şey kaçırmadın,” diye dalga geçti arkadaşının yanına koşarak. “Sadece bir Canavarı daha özgür bıraktım, o kadar.”

“Ha, her zamanki şeyler yani,” diye yanıtladı Elenna aynı muziplikle.

İkisi beraber arkalarına dönüp, Rok'un

geldiği dağlara geri dönüşünü izlediler. Dev Canavar dağların yanına gelince durakladı. Gövdesini oluşturan kayalar yavaşça bedenini terk etmeye, dağlara doğru yuvarlanmaya başladılar. Kısa bir süre sonra Rok'tan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Tom, Yürüyen Dağ'ın eve döndüğünden emindi artık.

Bir yandan eldivenlerini çıkarırken “Umarım...” diye konuşmaya başladı Tom. “Kasaba halkı buraya dönüp evlerini yeni baştan kurar. Velmal artık Tion'a korku saçamayacak.”

Tom hiç vakit kaybetmeden Epos'un pençesini kullanarak Elenna'nın kesik ve sıyrıklarını iyileştirdi. Eski haline kavuşan Elenna ayağa fırlayıp söğüt ağacı kabuğu

topladı ve bunları suya koyup Fırtına'ya içirdi.

“Fırtına artık daha iyi,” dedi bir yandan. “Ama bu ilaç sayesinde daha da çabuk iyileşecek.” Tüyleri hâlâ yer yer dökük olsa da Fırtına her zamanki enerji ve neşesine kavuşmuştu.

“Hatta yanımıza biraz daha kabuk alalım,” dedi Elenna. “Ne zaman işimize yarayacağı belli olmaz.”

“Ben alırım,” dedi Tom. Hızlı adımlarla Rok'un bulunduğu dağların hemen önündeki söğüt ağaçlarına ulaştı. Ağaçlardan birine eldivenleri bile kullanmadan tırmandı. Kılıcını çekip kabuk toplamaya başlayacakken az ileride bir şey görür gibi oldu.

Doğru görmüş olamam, diye düşündü.

Freya'ydı bu... Gözlerini dikmiş,

Tom'u izliyordu. Tom da gözlerini ondan ayıramadığını fark etti.

Dişi Canavar Ustası aniden elini arkaya atıp sivri bir kaya fırlattı. Çok çevik bir hareketle kalkanını çözen Tom, kalkana çarpan kayanın etkisiyle az daha aşağı düşüyordu. Freya, kaşlarını çatıp yeniden dağların arasında kayboldu.

Tom, "Ama neden?" diye söylendi. Fakat sonra kayanın düştüğü yere göz gezdirdi. Ağaçtan aşağı indiğinde Elenna da yanına gelmişti.

"Bu kaya nereden çıktı?" diye sordu.

"Freya..." dedi Tom.

"Freya seni öldürmeye çalışıyor!" dedi Elenna şaşkın şaşkın.

Tom başıyla onaylamak üzereyken durdu. Freya'nın fırlattığı kaya öylesine ağırdı ki, yerde çukur açmıştı. Ve taşın açtığı

çukur, toprağın altına gizlenmiş, üzeri çalı ve yapraklarla örtülmüş bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Koyu renkli, deriye benzer bir şeydi bu.

Kayayı bir tekmeyle uzaklaştıran Tom, “Bu da nedir?” diye sordu dalgın dalgın. Eğilip çukurun içinden sağlam saplı, deri bir çanta çıkardı.

Elenna kaşlarını çattı. “Bunu buraya kim saklamış olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama işimize yarayacaktır. Ödülleri buraya koyarsam Fırtına'nın eyer çantasında yer kaplamazlar.”

“Evet,” dedi Elenna yeniden gülümseyerek. “Bahse girerim Freya kayayı fırlattığında bunun olmasını beklemiyordu.”

Tom mutlu bir heyecanın tüm vücudunu kapladığını hissetti. “Ya bilerek yaptıysa?” diye sordu. “Ya iyi tarafı, benim bu çantayı

bulmamı istediye? Onu hâlâ kurtarabiliriz Elenna. Bunu yapabileceğimizi biliyorum!”

“Belki kurtarabiliriz,” dedi Elenna başını sallayarak. “Ama daha önce yapmamız gereken şeyler var. Fırtına sağlığına yeniden kavuştu ve yeni bir Görev bizi bekliyor.”

Tom cebinden sihirli eldivenleri çıkarıp önceki görevlerde kazandığı sihirli inci ve yüzükle beraber çantaya koydu. Sonra Elenna’yla beraber Fırtına ve Gümüş’ün yanına yürüdüler. Tom’un bütün kasları ağrıyor olsa da görevi başarmaktaki kararlılığı ona bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji veriyordu. Damarlarındaki kan akmaya devam ettikçe ne Canavarlardan ne de Freya’dan vazgeçecekti.

Fırtına’nın sırtına atladı ve Elenna’ya dönüp “Haydi yola koyulalım,” dedi. Gwildor dağlarına bir kez daha göz gezdirdi. Rok’un ona bol şans dilediğini

hissedebiliyordu. Sonraki görevlerde nasıl Canavarlarla karşılaşacaktı? Fırtına'nın burnunu yola doğru çevirdi. Elenna hemen yanında yürüyor, Gümüş ise her zamanki gibi önden ilerliyor, gruba öncülük ediyordu. Tom, dördüncü Canavarla karşılaşmak için dostlarının da en az kendisi kadar hazır olduğunu biliyordu.

“Görevi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapacağız,” dedi Tom.

Canavar Peşinde serisi
Ölümün Gölgesi kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

BUZ SAVAŞÇISI KOLDO

Yalnızca Tom, Canavarları Velmal'in
büyüsünden kurtarabilir...

GİRİŞ

Linus kardaki dev ayak izini görünce korkuyla nefesini tuttu. Söylentiler doğrudu demek ki.

“Bu taraftan!” dedi Dylar. Sıska parmağıyla, buzlu yolu işaret ediyordu.

Diğer elindeki meşalenin alevinden yayılan dumanlar, dondurucu gecenin karanlığına karışıyordu. Meşalenin turuncu ateşi, köyün yaşlılarından olan Dylar'ın yüzündeki kırışıklıkları ortaya çıkarmıştı.

Linus daha çocuk yaşta olsa da herkes gibi o da bir meşale taşıyordu. Ateşin sıcaklığına rağmen kürklü kıyafetinin içinde ürperdiğini hissetti. Tüm bir yılı kar altında geçiren Freeshor köyünde büyümüş olsa da soğğun iliklerine bu kadar işlediğini hiç hatırlamıyordu.

Korkunç bir Canavarın peşindeydiler.

“İşte orada!” diye bağırdı biri. “Bir şey gördüm!”

Köylüler bağrıışmaya başladı.

“Nerede?”

“Peşinden gidelim!”

“Kaybedecek zamanımız yok.”

Kalabalık hızla ilerlemeye başladı ama Dylar, “Durun!” diye bağırdı. “Birbirinizden ayrılmayın. Bir takım olarak çalışmazsak yaratığı yakalayamayız. Çocukları uzaklaştırın.”

Linus diğer çocuklar gibi kenara çekilmemek için bacakların ve ellerin arasından gizlice ön tarafa ilerledi.

Bu eğlenceyi hayatta kaçıramam, diyordu içinden.

Yolun daralmaya başladığı yerde bir şeyin parladığını gördüler.

“Buz Canavarı!” diye bağırdı biri. Linus nefesini tuttu.

Canavar arkasını dönmüş, onlardan uzaklaşıyordu. İki adam büyüklüğündeydi. Donmuş bedeni meşalelerin ışığında soluk mavi renkte parlıyordu. Linus, Canavarın gövdesinin yer yer saydamlaştığını fark etti.

Canavar, köylülere dönüp öfkeyle kükredi. Yüzü, tıpkı yarım kalmış bir heykel gibi keskin hatlara sahipti. Donmuş çene ve kaşlarında minik sarkıtlar vardı ve gözleri tıpkı buz tutmuş bir havuzu andırıyordu. Linus, Canavarın elindeki kalkanın neredeyse kendisiyle aynı boyda olduğunu gördü. Kalkandan, iğrenç, yeşil bir parıltı yaylıyordu.

“Pe... peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu bir ses.

Kar Canavarı bir ayağını kaldırıp sertçe

yere vurdu. Yolun sarsıldığını fark eden köylüler korkuyla birkaç adım gerilediler. Ama Canavar üstlerine gelmedi.

“Etrafını sarın!” diye bağırdı Dylar.

Ön saftakiler koşmaya başlayınca Linus da peşlerinden fırladı. Canavar kaçmaya çalışsa da Freeshorlular daha hızlıydı. Kalabalık iki gruba ayrılıp Canavarın etrafını sarmaya çalıştı. Köylülerden biri Canavarın sırtına atladı ama kayıp yere yuvarlandı. Buz Devi korkunç bir çığlık atıp adamı ezmek için ayağını kaldırdı. Linus meşalesini kaldırarak yerdeki adamın yanına atladı. Suratını aydınlatan alevler yüzünden sersemleyen Canavar korkuyla elini kaldırırken kalkanını yere düşürdü.

Linus’un ağzı açık kalmıştı.

Buz Canavarı ateşten korkuyordu!

Sendeleyen Canavar köylülerin meşalelerine yaklaştıkça her tarafında su damlaları oluşmaya başlamıştı.

Linus küçük adımlarla ilerlemeye koyuldu. Eğer kalkanı almayı başarırca köydeki herkes ondan bahsederdi. Ateşi bir kılıç gibi tutarak ödülüne doğru ilerledi. Canavar kalın, buzlu parmaklarını kalkana doğru uzatsa da Linus çevik bir hareketle meşaleyi daha da yaklaştırdı.

“Uzak dur!” diye bağırdı. Canavar telaşla geri çekildi. Linus yerdeki kalkanı alınca Freeshorlular sevinçle bağrıışmaya başladılar.

Canavar şimdi daha da telaşlanmış görünüyordu. Az önceki ter damlalarının yerini sanki bir şelale almış, Canavar gözle görülür bir şekilde küçülmeye başlamıştı.

“Yok edin onu!” dedi bir ses.

Bir başkası ise “Eriyip yok olana kadar durmayın!” diye ekledi.

Ateşten çember gittikçe daralıyordu.

Ama Linus, kalabalığı bir anda susturan Dylar’ın sesini duydu:

“Hayır!” Herkes yaşlı adamın ne söyleyeceğini merakla beklerken Dylar gülümsedi: “Başka bir yol daha var...”